

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Navrátilova s.r.o.**, IČ 03302113
sídlem Navrátilova 1632/6, Nové Město, Praha 1

proti
žalovanému: **Vinařský fond**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno
zastoupen advokátem JUDr. Janem Streličkou
Strelička & Partners, advokátní kancelář, s.r.o.
sídlem Veselá 163/12, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Vinařského fondu ze dne 3. 12. 2018,
č. j. 4778/2018, sp. zn. S 4680/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žádostí datovanou 6. 11. 2018 požádal žalobce žalovaného, aby mu zaslal zveřejněná odůvodnění zamítnutých žádostí o poskytnutí podpory podaných v období 1. 7. 2018 – 15. 8. 2018, a to v rozsahu podle § 31 odst. 17 písm. b) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále též „vinařský zákon“). Žalovaný odkázal žalobce na své internetové stránky, kde požadované informace zveřejňuje. Podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se žalobce obrátil na předsedu Rady žalovaného se stížností. Upozornil v ní, že žalovaný zveřejňuje na svém webu pouze stručné výňatky ze zamítavých rozhodnutí, nikoliv jejich plná odůvodnění, což podle něj nenaplnuje účel zveřejňovací povinnosti zakotvené ve vinařském zákoně. Požádal proto předsedu Rady, aby zrušil napadené rozhodnutí a nařídil žalovanému zveřejnit úplná odůvodnění žádostí o podpory a tím je žadateli poskytnout. Předseda Rady žalovaného neshledal stížnost důvodnou a postup žalovaného potvrdil napadeným rozhodnutím. Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 11. 1. 2019.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, přičemž argumentuje obdobně jako ve výše popsané stížnosti. Jestliže vinařský zákon ukládá žalovanému u zveřejňovat odůvodnění svých rozhodnutí, míní se tím podle názoru žalobce plný text odůvodnění podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nikoliv pouze „důvody“, jak uveřejněné parafráze odůvodnění nazývá sám žalovaný. Jelikož žalovaný odkázal na pouze „důvody“, jež zveřejňuje, má žalobce za to, že jím požadovaná informace neexistuje.

III. Argumentace žalovaného

3. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a uvádí, že „důvody“ jsou totéž co „odůvodnění“. Žaloba podle něj vychází z principiálního a opakovaně deklarovaného nesouhlasu žalobce s působením Vinařského fondu jako instituce.

IV. Řízení před krajským soudem

4. Ve věci proběhlo dne 21. 1. 2021 ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z něhož se žalobce předem omluvil, aniž by však požadoval jeho odročení. Důkazní návrhy obou stran soud zamítl pro nadbytečnost. Pokud jde o obsah internetových stránek a příklady vydaných rozhodnutí, mezi stranami nebylo nikterak sporné, že žalovaný zveřejňuje pouze stručné, několikasklovné výňatky z vydaných rozhodnutí, a že právě na tyto výňatky žalobce odkázal. Zbývající důkazy pak měly svědčit o skutečnostech, jež nebyly pro posouzení věci potřebné, neboť se bezprostředně netýkaly žádosti o informace a způsobu jejího vyřízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba **není důvodná**.
6. Soud nejprve pro pořádek podotýká, že předseda Rady žalovaného rozhodoval o stížnosti žalobce podle § 16a odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím jako nadřízený orgán ve smyslu § 178 správního řádu aplikovaného na základě § 20 odst. 4 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Nadřízeným orgánem žalovaného je

předseda Rady s ohledem na úpravu obsaženou v § 31 odst. 6 vinařského zákona, podle níž rozhoduje o opravných prostředcích podle zvláštních zákonů. Nebyl zde tedy důvod aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, čj. 4 As 155/2020 - 42.

7. Pokud jde o posouzení věci samé, účelem zákona o svobodném přístupu k informacím je umožnit veřejnosti, aby získávala informace, jež jsou v držení veřejné správy a veřejných institucí a vztahují se k jejich působnosti (§ 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Tento smysl byl v daném případě naplněn. Žalobce požádal, aby mu žalovaný poskytl odůvodnění vydaných rozhodnutí o zamítnutí podpory zveřejňovaná podle § 31 odst. 17 písm. b) vinařského zákona a žalovaný jej odkázal na webovou stránku, kde tak podle svého názoru činí. Tím se právní úprava přístupu k informacím vyčerpala – pokud snad o tom měl žalobce před podáním své stížnosti pochybnost, po jejím vyřízení mu již muselo být zcela zřejmé, že žalovaný vskutku považuje odkazované excelové tabulky s přehledy vydaných rozhodnutí a stručnými citacemi z nich za naplnění své zveřejňovací povinnosti zakotvené ve vinařském zákoně. Veškeré žalobcovy námitky, ať již v podané stížnosti nebo žalobě, směřují k tomu, že podle názoru žalobce neplní žalovaný svou povinnost podle vinařského zákona správným způsobem – jedná se tedy o spor o výklad tohoto odvětvového právního předpisu. Tento spor ale nelze řešit na půdorysu zákona o svobodném přístupu k informacím. Citovaný zákon totiž není nástrojem, jehož prostřednictvím by bylo možné povinný subjekt donutit, aby změnil svůj právní názor na určitou otázku nebo aby upravil své postupy. Výhrady proti tomu, jak žalovaný plní své povinnosti podle vinařského zákona, by žalobce musel adresovat nadřízenému orgánu, jenž by případně mohl využít svá dozorová oprávnění. Takový postup je ale již mimo kognici správních soudů, jež nejsou všeobecnými dozorcí nad zákonností výkonu veřejné správy, ale jen ochránci veřejných subjektivních práv konkrétních osob.
8. Prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy skutečně možno pouze získávat informace. Výjimkou jsou jen případy, kdy zákon ukládá povinnému subjektu, aby požadovanou informací disponoval, ale ten ji nemá. V takové situaci ji musí vytvořit a žadateli poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011 - 67, č. 2635/2012 Sb. NSS). To ale není nyní posuzovaný případ, neboť žalovaný neodmítl žádost s tím, že nemá povinnost požadovanými informacemi disponovat, ani je vytvářet podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Naopak, požadované informace – tedy „zveřejněná odůvodnění zamítnutých žádostí o poskytnutí podpory podle § 31 odst. 17 písm. b) vinařského zákona“ – žadateli poskytl v té podobě, v jaké je skutečně zveřejňuje. Je na žadateli, aby z takto nabyté vědomosti vyvodil vůči žalovanému důsledky, ovšem již nikoliv v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž v režimu vinařského zákona nebo na poli mediálním, politickém apod.
9. Zcela jinak by samozřejmě situace stála, pokud by se žalobce domáhal, aby mu žalovaný poskytl plná odůvodnění svých zamítavých rozhodnutí bez ohledu na to, v jaké podobě a rozsahu je zveřejňuje. V takovém případě by se žalobce mohl proti případnému odkazu na zveřejněné výtahy z rozhodnutí oprávněně bránit. Žalovaný by mu musel požadované texty odůvodnění poskytnout, byť by samozřejmě mohl jejich zaslání podmínit zaplacením úhrady nákladů s tím spojených podle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím. To ale nebylo předmětem žalobcových úkonů v této věci. Žalobce se namísto

toho snažil prostřednictvím žádosti o informace přimět žalovaného, aby začal na svých internetových stránkách zveřejňovat odůvodnění zamítavých rozhodnutí v rozsahu podle představ žalobce. Takovému nároku nemohl správní soud poskytnout ochranu, neboť v něm nespátřuje veřejné subjektivní právo žalobce ve smyslu § 2 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

10. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalovaného, soud odkazuje na své dřívější rozhodnutí v obdobné věci ze dne 14. 3. 2019, čj. 30 A 18/2017 - 82, které je stranám známo a kde vysvětlil, proč nepovažuje náklady na zastoupení advokátem v případě Vinařského fondu za účelně vynaložené. Skutečnosti, které žalovaný nově tvrdil na jednání (nízký počet zaměstnanců, z nichž žádný nemá právnické vzdělání, a enormní zátěž vyplývající z velkého počtu žádostí o informace podávaných žalobcem), nijak důkazně nepodložil, proto k nim soud nemohl přihlédnout.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 1. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu